

[Ole Bjørn Kraft.]

om, da Budgettet ellers vilde blive sprængt, og man maatte da kunne forstaa fra konservativ Side, at Venstrepartiet, der lige havde været med til at gennemføre Nedskæringen, ikke kunde gaa til Udskrivning af nye Skatter. Vi tilbød her overfor fra konservativ Side to Ting: at forhandle med Regeringen om Formerne for nye Skatter, hvis det skulde vise sig nødvendigt, og at søge en direkte Forhandling om hele Spørgsmaalet med den daværende højtærede Finansminister, Hr. N. Neergaard. Statsminister Madsen-Mygdal afviste at drøfte Sagen yderligere og tilføjede, at Finansministerens Standpunkt stod fast og var urokkeligt, og man maatte forstaa den Vægt, dette Standpunkt maatte have for Venstre i denne Forhandling.

Statsministeren (Stauning): Det var opmuntrende, da jeg for et Øjeblik siden hørte den voldsomme Strid mellem Venstre og Konservative om Troværdigheden, lige efter at det ærede Medlem Hr. Krag havde frakendt mig enhver Ret til at blive troet her i Salen.

Der er i Sammenhæng med denne Strid, der er opstaaet mellem de to tidligere allierede Partier, stillet et Spørgsmaal af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Jeg ved ganske vist ikke, med hvad Ret han giver sig til at forhøre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og mig om, hvorvidt vi har i Sinde at forhandle med hinanden, og hvad vi vil forhandle om, men jeg skal ikke have noget imod at sige det ærede Medlem Sandheden, som han bad om. Sandheden er den, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen som Venstres Ordfører under Forhandlingerne her i Salen erklærede sig og Venstre rede til paa ny at forhandle med Regeringen — det staaar paa Sp. 174 —:

„Jeg har sagt, at vi fra vor Side ikke vil diktere Regeringen og dens Partier noget. Men vi vil forhandle, saafremt Regeringen indbyder dertil.“

Det var den venlige fremstrakte Haand, som Venstres Ordfører gav os, og i Henhold dertil har jeg i Fredags spurgt de ansvarlige Ledere for Partiet Venstre, om de ønskede at deltage i en Forhandling paa ny af samme eller af lignende Art som den, der foregik forrige Vinter. I Dag har jeg faaet Venstres Svar, som gaar ud paa, at Venstre er rede til at møde, hvis Statsministeren indbyder. Jeg ved ikke, om jeg skal opfatte det ærede Medlem Hr. Christmas

Møller saadan, at han ogsaa ønsker at komme til Forhandling, saa maa han sige det lidt tydeligere, og saa skal jeg være villig til ogsaa at indbyde ham.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: I Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om, at vi ikke vilde gaa ind paa at forlange nogen Forpligtelse af Nationalbanken til at holde en bestemt Bundkurs, maa jeg sige, at dette er ganske urigtigt, det var netop fra Venstres Side, at dette allerede inden Valget i 1924 blev fremholdt som det rigtige at gøre, medens vi mødte en bestemt Modstand i saa Henseende fra de daværende Oppositionspartier. Det kan bevises af Rigsdagstidende. Her havde man noget helt andet, her havde man Importreguleringer, og dér havde man Formuekonfiskationer og andre rare Ting, som den daværende Opposition ønskede; det fremgaar ogsaa af de Forslag, man fremkom med efter at være blevet Regering.

Til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skal jeg sige, at vort Standpunkt var fuldkommen klart og forstaaeligt. Vi ønskede ikke denne Sag afgjort ved en Finanslovsændring, som vilde have bragt Urede i Finanslovens Balance, men vi havde stillet et Forslag om en Forsvarsform, der vilde afhjælpe bl. a. de Flaademangler, som det konservative Parti sigtede paa. Derfor kom det Spørgsmaal slet ikke op for os den Gang, om Loven skulde holdes eller ikke skulde holdes, for vi havde stillet et Forslag om en ny Lov, og vi betragtede ikke Forhandlingerne herom som afbrudte.

Til saavel det ærede Medlem Hr. Christmas Møller som til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft vil jeg sige, at den daværende Statsminister jo havde givet et udtrykkeligt Løfte om, at Rigsdagen ikke skulde blive hjemsendt, før Forhandlingerne om Forsvarssagen var ført fuldstændig til Ende. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard af det konservative Folkeparti takkede Ministeren for denne Udtalelse, og der er jo aldeles ingen Tvivl om, at Statsministeren vilde have holdt sit Løfte, og at det ikke var hans Mening — det fremgik klart af de Forhandlinger, der den Gang førtes —, at Forhandlingerne var endeligt afsluttede. Man behøver kun at læse efter i de Forhandlinger, der den Gang førtes, for at se, at det ikke var hans Mening, og at